

БАЧІНСЬКИЙ Левко Васильович (псевд.: Юрист, М. Мик та ін.; 14. 07. 1872, с. Серафинці, нині Городенківського р-ну Івано-Фр. обл. — 11. 04. 1930, санаторій Грімменштейн поблизу Відня, похов. у Івано-Франківську) — публіцист, адвокат, громадсько-політичний діяч. Брат [Миколи Бачинського](#). Позитивний вплив на Б. мали адвокат С. Данилович, директор мистецько-промислової «Гуцульської спілки» І. Герасимович, керівник Коломийського таємного гуртка І. Плешкан, а також Т. Заборський. Активним членом гуртка був і Б. Під впливом учителя української мови Р. Ярославича Б. став членом Русько-української радикальної партії, яку заснували М. Драгоманов, М. Павлик та І. Франко. Навчався на правничому факультеті Чернівецького університету (1891–96). Продовжив політично-громадську діяльність у студентському товаристві «Союз». Через активну політичну діяльність, а також відсутність засобів для навчання був змушений перейти на заочне навчання та переїхати в Городенку. Поширював радикальний рух на Городенківщині та в сусідніх повітах. Закладав кооперативно-освітні товариства «Народні спілки», влаштовував віча, боровся зі зловживаннями службових осіб, проводив агітацію серед виборців. За промову на вічі у с. Шитівці Заліщицького повіту уперше засуджений на 14 днів ув'язнення. Через це змушений переїхати до Спілина, де працював помічником адвоката. Брав участь у заснуванні першого патріотичного спортивно-протипожежного товариства «Січ» у с. Завалля. Першу промову опублікував у «Громадському голосі». Від 1901 працював у канцелярії адвоката А. Коса у м. Калуш. 1903 переїхав до Ситича. Заочно закінчив Чернівецький університет (1896). Поселився у Станіславі (нині Івано-Франківськ), де від-

крив адвокатську канцелярію. У Станіславському окрузі 1907 був обраний до австрійського парламенту. 1911 його знову обрали до австрійського парламенту у Відні, де був послом до 1918. У 1914 Б. було обрано заступником голови Головної української ради. Перед окупацією Галичини російськими військами Б. виїхав до Відня, де став заступником голови новоствореної Загальної української ради. Приділяв багато уваги військовим біженцям під час 1-ї світової війни. Після листопадових подій Б. повернувся до Станіслава й очолив Українську національну раду міста. З січня 1919 був призначений заступником президента УНР і членом її правління. У цей же день сесія ЗУНР, реалізуючи попередню домовленість у м. Фастів, прийняла ухвалу про злуку УНР і ЗУНР у єдину державу при збереженні автономії ЗУНР. Б. очолив делегацію з 65-ти осіб, що виїхала 16 січня 1919 до Києва на проголошення злуки всіх українських земель у єдину державу — УНР. У Станіславі він очолив спеціальну земельну комісію і згодом запропонував план приватизації землі. Після окупації Галичини Польщею Б. не припинив політичної діяльності. Був одним із авторів «Резолюції партійного з'їзду УРП», що відбувся 1 квітня 1923 у Львові. 1925–27 Б. — віце-президент Союзу українських адвокатів, у складі якого перебував до останніх днів життя. 1926 його обрано від Станіславського округу послом до варшавського сейму. Згодом очолив радикальний посольський клуб, від 1924 — УРП, а від 14 лютого 1926 — УСРП. Активний дописувач до часопису «Громадський голос», у якому опублікував низку статей з громадського і політичного життя Західної України того часу.

Державний архів

ЛНБ ім. В. Стефаника НАНУ. Відділ рукописів. Ф. 309, оп. 1, спр. 2177; ЦДІА України, м. Львів. Ф. 3с/309, оп. 1, зв. 148. Спр. 2177с; Архів СБУ. Спр. 147/68, 38232. Т. 1, 2 (матеріали Сергія Бачинського).

Рекомендована література

1. П'ятий з'їзд Русько-української радикальної партії // Громад. голос. 1896, 1 жовт.;
2. Семий з'їзд Русько-української радикальної партії // Там само. 1898, 1 груд.;
3. Проект земельного закону // Там само. 1919, 14 берез.;
4. Стефанік В. Листи (двадцять один) до Левка Бачинського за період від 5 листопада 1893 до 31 травня 1927 // Повне зібр. тв.: У 3 т. Т. 3. К., 1954;
5. Погребенник Ф. Левко Бачинський – визначний громадсько-політичний діяч // Рада. 1992. № 22–25;

6. Бачинський М. Бачинський Лев (Левко) Васильович // Укр. журналістика в іменах. Л., 1996. Вип. 3;

7. Бабій В. Левко Бачинський: Життєпис. Ів.-Ф., 2002.

М. С. Бачинський

Бібліографічний опис:

Бачинський Левко Васильович / М. С. Бачинський // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2003. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-41358>. – Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).